

J. E. Bogomil:

Zaspana.

Kolikor so imeli Komarjeva mama opraviti z živim Slavkom, toliko in še več je imela opraviti Komarjeva Jožica s svojo punčko. Zjutraj jo je dvignila iz mehke posteljice, pa še prej ji je skuhala dober zajtrk, pa ga je seveda tudi sama kmalu potlej pospravila pod streho. Šivala je punčki raztrgano oblekico, pa ji delala tudi novo obleko, prala ji, kar je zamazala — pravzaprav živa punčka, Jožica. Z vozičkom je peljala punčko na njivo in na travnik, trgala ji cvetic in jih ji ovijala v kodraste laske.

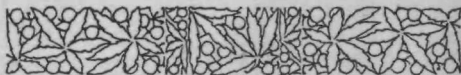
In ko je šel popoldan živi Slavko malo spančkat, je bila pa tudi punčka naenkrat vsa zaspana. Jožica jo je morala zategniti v najtemnejši hišni kot, da je punčka lažje zaspala. Po prstih je hodila potem Jožica okrog vozička, da bi ne prebudila svoje ljubljenske.

»Ko bi se ti za Slavka tako brigala, kolikor za tisto tvoje oblečeno žaganje, bi te jaz že lahko rada imela,« so Jožici nekega dne rekli mama.

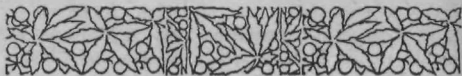
»Oh, saj bi ga lahko ravnotako varovala kakor punčko,« je pomislila Jožica. »Moja punčka je prav pridna in ne bo prav nič jokala, če Slavka malo povarujem,« se je opravičila mami.

In tako je prišel še tisto popoldne Slavko res v varstvo Komarjeve Jožice. Pa je slabo naletel.

Vroče je bilo. Slavko je šel spat. Punčka pa tudi. Jožica je poravnala njeno posteljico, potem se je pa še sama malo naslonila na klop. Iz hiše seve ni marala iti, da bi bolje slišala, kdaj se bo Slavko

Zaspanaj

prebudil. V hladni sobi jo je hitro objel spanec. In Jožica je sladko zaspala in zasanjala in ni se prebudila, če je tudi Slavko že dolgo hudo razsajal. Mogoče je mislila v sanjah, da sliši rajsko angelsko petje, v resnici je pa robantil le Slavko. Jožica je presladko zaspala in spala je še, ko so že mama prišli domov.

Malo so jo pokregali. To se vé. Pa ne preveč. Sai ni zaspala iz hudobije. Vendar je bila pa po tistem vsak dan skrbnejša. Slavko je imel poslej prav pridno varuhinjo, punčka se pa tudi ni nič pritoževala.

Francka Zupančič:

Sveteče drevo.

Na visokem hribu, kamor je zašel redkokdaj kak človek, je rastla močna, visoka smreka. »O,« je mislila in si dela nešetokrat, »to je najvišji hrib na svetu, in jaz sem najlepša in najmočnejša smreka. Čutim, kako sem sočna, in kako se mi pretaka po ljubovih razpokah smola. Kakor hitro pride do mene človek, mu porečem: Vžgi moj vršič, da bo gorel v svetlem plamenu in razsvetljeval temno zemljo! To mi je določeno, in videti želim svoj namen izpolnjen ter dati svetu luč.« — —

Toda preden je prišel človek, je nastal vihar. Divjal je in razsajal neusmiljeno. Smreko je izpreletela groza. Razprostrla je proseče svoje veje k nebu. A vihar ji ni prizanesel. Še preden se je smreka zavedela, je bila že izrvana. Obležala je na pobočju.